

Косовска мисао у памћењу српског народа

Окрени се иза себе. Зар не видиш те стопе? Зар не чујеш кораке? Погледај мало боље и видећеш силуте оних који су одбранили ову земљу по којој ти усправно ходаш. Твоје стопе су сигурно мање од Лазаревих, Милошевих, али и оне ће постати довољно велике ако покушаш да се сетиш косовске мисли која је негде дубоку у твојој подсвести. Са њом се рађамо, она је наследни ген. Само затвори очи и препусти се звуцима фруле и гусала који долазе из твог срца. Замисли сву крв која је текла попут реке, а затим замисли шта је остало од свега тога. Благо је већ испред тебе, отвори очи. Видећеш Жичу, Грачаницу, Манасију, Раваницу... Видећеш на стотине велелепних грађевина, сведоке тешких времена... Прича која је била пепео и прах полако добија нови облик, оживљава попут Феникса мисао, која је била помало заборављена, потиснута.

Зар су стварно заборављена дела, а пре свега тајанствене приче наше историје сакривене у зидинама свих тих манастира? Не, то нису само грађевине, већ доказ ко смо и одакле смо. То је наш печат, потврда да смо још увек ту, постојимо!

Написане су многе песме и приче о борбама, манастирима, а затим је уследила тишина... Ћутимо јер смо заборавили вредности тих корена нашег постојања. Сигурно и ми осећамо да у нама тече крв предака наших, сигурно нико од нас не може да заборави тужну Симониду која са каменог стуба подсећа на патње и муке нашега народа у борби за очување вере, части и достојанства... И сваки пут када изгубимо снагу, када мислимо да смо поражени, нека нас охрабре они чувени стихови: „Ја знам ко сам по звону што са задужбина немањихких пева... по томе што ме од Студенице до Милешева прадедови гледају са иконостаса и што сваки у руци држи храм...“

Није касно! Кренимо тим давно утабаним путем, по ком се још увек назире пресвете Лазареве стопе. Никада није касно да се вратимо на прави пут, јер векови пролазе, а онај божур и даље цвета, подсећа нас на „нове калемове“, на „неисцрпну снагу старинских јунака“. Подигнимо главе и погледајмо те лепоте око себе јер су оне саставни део нас. Оне су наша храна и ваздух! Оне одишу косовском мишљу која је наш еликсир и извор вечног живота.

ШИФРА: БОЖУРОВ ИЗДАНАК